Specyfikacja wstępna

Model algorytmu ewolucyjnego z wyspami

Porównać wyniki uzyskiwane przez wybrany algorytm ewolucyjny z wyspami do klasycznej wersji algorytmu ewolucyjnego. Test powinny zostać przeprowadzone na benchmarku BBOB 2015

Autorzy: Bartosz Woźniak, Marcin Chudy

Spis treści

WSTĘP	1
DANE	
ALGORYTM EWOLUCYJNY	
ALGORYTM EWOLUCYJNY Z WYSPAMI	
Ogólny zarys DGA:	
Modele migracji w DGA	2
METODY WYBORU OSOBNIKÓW DO MIGRACII	2
OPIS ALGORYTMU W JĘZYKU NATURALNYM	
Opis migracji (jeden poziom hierarchii) w języku naturalnym	3
TESTY	3
PODSUMOWANIE	

Wstęp

Celem niniejszego dokumentu jest przedstawienie wstępnej specyfikacji implementacji i testowania algorytmu ewolucyjnego z wyspami w porównaniu do tradycyjnej wersji algorytmu ewolucyjnego. Przedstawiony zostanie ogólny zarys i intuicyjne podejście do problemu.

Dane

Testy zostaną przeprowadzone na benchmarku BBOB 2015. W jego skład wchodzi pakiet języka R pozwalający na przetestowanie jakości i wydajności algorytmów optymalizacyjnych.

Klasyczny algorytm ewolucyjny

Klasyczny algorytm ewolucyjny zaimplementowany w ramach eksperymentu będzie posiadał następujące cechy:

- Selekcja proporcjonalna
- Krzyżowanie jednopunktowe
- Mutacja bitowa
- Sukcesja elitarna

Algorytm ewolucyjny z wyspami

Algorytmy ewolucyjne z wyspami zwane są również migracyjnymi algorytmami ewolucyjnymi. W Distributed Genetic Algorithm (DGA) populacja jest podzielona na podpopulacje zwane wyspami. Podpopulacje ewoluują równolegle i w izolacji od pozostałych podpopulacji (jedynym momentem, w którym konieczna jest synchronizacja i wymiana informacji pomiędzy podpopulacjami jest migracja osobników).

Ogólny zarys DGA:

- Populację dzielimy na podpopulacje
- W każdej podpopulacji realizujemy algorytm genetyczny
- Najczęściej jednej podpopulacji odpowiada jeden procesor
- Między populacjami zachodzi migracja osobników
- Po zdefiniowanej ilości pokoleń (częstość migracji) część osobników przenoszonych jest (lub kopiowanych) na inną wyspę
- Ich ilość jest zdefiniowana przez liczebność migracji

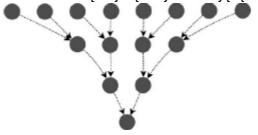
Modele migracji w DGA

Podpopulacje w DGA mogą być ułożone w różne topologie, które określają możliwe kierunki migracji osobników.

 stepping stones model – docelowa wyspa, na którą przenoszone są osobniki jest wcześniej określona:

- random migration model cel migracji za każdym razem wybierany jest losowo,
- hierarchical parallel model docelowa wyspa, na którą przenoszone są osobniki jest wcześniej określona tak jak w stepping stones model, z tym, że wyspy ułożone są na różnych poziomach w hierarchię najczęściej określającą kierunek i warunki migracji:

Metody wyboru osobników do migracji

- Losowo wybierane osobniki wbrew pozorom metoda ta daje dość dobre wyniki, gdyż prowadzi do zachowania różnorodności osobników na każdej wyspie.
- Maximum Gap Allowed (MGA) Metoda ta próbuje zapobiec niewyrównanej wymianie genotypów poprzez użycie progu akceptowalności (acceptance threshold) dla przychodzących łańcuchów. Unika ona wprowadzania zbyt dobrych osobników (elitarnych), które mogłyby zdominować populację, poprzez określenie maksymalnej

- akceptowalnej różnicy między miarami dopasowania najlepszego lokalnego osobnika i osobnika migrującego do danej populacji.
- Dynamic Arbiter Strategy (DAS) Pozwala na niezależną ewolucję pod populacji jednak podejmując działania w przypadku wykrycia stagnacji. W takim przypadku próbuje uniknąć wpadnięcia w lokalne minimum poprzez dodanie do populacji osobników znacznie różniących się od istniejących w celu przywrócenia różnorodności. Arbiter zbiera dane o średnim, najlepszym i najgorszym przystosowaniu osobników populacji i na ich podstawie określa które populacje zagrożone są stagnacją. Jeśli znajdzie takie populacje to dokonuje migracji:
 - IF najlepszy globalny osobnik nie rezyduje w źródłowej populacji
 THEN migruj najlepszego globalnego osobnika
 ELSE migruj najgorszego globalnego osobnika
- Combined MGA-DAS Strategy (CMGA-DAS) Połączenie metod MGA i DAS, powstaje przez proste dodanie kryterium akceptowalności metody DAS w momencie wyboru osobników do migracji.

Opis algorytmu w języku naturalnym

- 1. Stworzenie losowej populacji początkowej.
- 2. Podział populacji na hierarchię i obliczenie progów akceptacji.
- 3. Ocena dopasowania poszczególnych osobników.
- 4. Czy spełniony został warunek stopu? (algorytm przeszedł odpowiednią ilość epok) Jeśli tak, to koniec. Jeśli nie, idź do 5.
- 5. Zastosowanie algorytmu genetycznego dla każdego poziomu hierarchii.
- 6. Czy minęła odpowiednia liczba pokoleń, aby przeprowadzić migrację? Jeśli tak, to zrób migrację i idź do 3. Jeśli nie, to idź do 3.

Opis migracji (jeden poziom hierarchii) w języku naturalnym

- 1. Wybierz wszystkie osobniki, których dopasowanie jest większe lub równe progowi akceptacji dla tego poziomu.
- 2. Wybierz tyle osobników do migracji, ile wynosi współczynnik migracji, korzystając z selekcji elitarnej.
- 3. Na miejsce osobników, które przeszły na poziom wyżej, wstaw losowo utworzonych osobników.
- 4. W poziomie, do którego osobniki wyemigrowały stwórz jedną podpopulację składając się z osobników danego poziomu i emigrantów.
- 5. Wybierz osobników z pomocą selekcji elitarnej (rozmiar poziomu nie zwiększa się).

Testy

Testy zostaną przeprowadzone na benchmarku BBOB 2015.

Planuje się zaimplementowanie i przetestowanie algorytmu wyspowego dla modelu z migracją hierarchiczną z topologią przedstawioną na wcześniejszym rysunku (15 wysp) oraz/lub DGA z losowym wybieraniem osobników do migracji, ich liczby oraz wyspy docelowej. Zostaną przetestowane następujące parametry algorytmu:

- Początkowy rozmiar populacji
- Liczba pokoleń
- Prawdopodobieństwo krzyżowania

• Prawdopodobieństwo mutacji

Ze szczególnym uwzględnieniem parametrów specyficznych dla modelu wyspowego:

- Liczba wysp (dla wartości równej 1 algorytm sprowadzi się do klasycznego algorytmu ewolucyjnego)
- Liczebność migracji
- Częstość migracji